

11. Ο ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΜΑΧΗ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Σεις όμως είσθε ἕνός εκλεκτόν, βασιλείον ιεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαός τον οποίον απέκτησεν ο Θεός, διά να εξαγγείλητε τας αρετάς εκείνου, ὅστις σας ἐκάλεσεν εκ του σκότους εις το θαυμαστόν αυτού φως.» Α' Πέτρου 2/β' 9.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Α' Πέτρ. 2/β' 9,10, Δευτ. 14/ιδ' 2, Α' Πέτρ. 4/δ' 1-7, Β' Πέτρ. 1/α' 16-21, Β' Πέτρ. 3/γ' 3-14, Δαν. 2/β' 34,35.

Στις επιστολές του Πέτρου το θέμα της Μεγάλης Διαμάχης είναι παντού. Πιθανόν γιατί από προσωπική πείρα ήξερε πολύ καλά πόσο εύκολο είναι να πέσει κανείς στις απάτες του Σατανά. Γνώριζε ότι η μάχη είναι πραγματική. Άλλωστε ο Πέτρος είναι αυτός που έγραψε, «Εγκρατεύθητε, αγρυπνήσατε, διότι ο αντίδικός σας διάβολος, ως λέων ωρυόμενος, περιέρχεται, ζητών τίνα να καταπήν» (Α' Πέτρ. 5/ε' 8).

Ο Πέτρος βλέπει τη διαμάχη να εξελίσσεται με διάφορους τρόπους. Βλέπει τη διαμάχη στην εκκλησία μεταξύ εκείνων που πιστεύουν στον ερχομό του Ιησού, και εκείνων που δεν πιστεύουν. Μιλάει έντονα ενάντια στους χλευαστές επειδή εάν χαθεί η πίστη στην υπόσχεση της επιστροφής του Χριστού, τότε ποια ελπίδα μένει; Μπορεί ο Πέτρος να μιλάει κατ' αυτόν τον τρόπο για την πίστη επηρεασμένος από τη προσωπική του εμπειρία. Ξέρει πολύ καλά τι θα πει να αρνείσαι και να προσπαθείς να αναμιχθείς με το πλήθος προκειμένου να μην κατηγορηθείς ως ακόλουθος του Ιησού. Γι' αυτό και δίνει έμφαση στο πόσο σημαντικό είναι οι πιστοί να ζουν σύμφωνα με το κάλεσμά τους από τον Κύριο.

Κυριακή 6 Μαρτίου

ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΣΤΟ ΦΩΣ

Διαβάστε Α' Πέτρ. 2/β' 9,10. Πώς βλέπουμε τη Μεγάλη Διαμάχη σ' αυτά τα δύο εδάφια;

.....
Αυτά τα εδάφια είναι από την Έξ. 19/ιθ' 6, «βασιλείον ιεράτευμα, και έθνος άγιον», και από το Δευτ. 7/ζ' 6, «είσαι λαός άγιος... σε έκλεξε... διά να ήσαι εις αυτόν λαός εκλεκτός». Αυτά τα λόγια ειπώθηκαν την εποχή της Εξόδου, όταν ο λαός του Θεού απελευθερώθηκε από τη δουλεία και κατευθυνόταν στην Γη της Επαγγελίας. Ο Πέτρος βλέπει τις ομοιότητες στο λαό του Θεού την εποχή της Εξόδου με την εκκλησία του σήμερα. Γι' αυτό τα λόγια του δεν περιγράφουν το τέλος, αλλά το έργο που γίνεται κατά τη διάρκεια. Έχουμε εκλεγεί από τον Κύριο και Τον δοξάζουμε που μας έβγαλε από το σκοτάδι με το οποίο ο Σατανάς περιβάλλει τη γη. Αυτό όμως δεν μας καθιστά τέλειους, ούτε σημαίνει ότι φθάσαμε στον προορισμό μας (δείτε Φιλιπ. 3/γ' 12). Αντιθέτως, όταν αναγνωρίσουμε την αμαρτωλότητά μας θα μπορέσουμε να κατανοήσουμε τι σημαίνει να ακολουθούμε τον Ιησού και να αισθανθούμε την ανάγκη μας για τη δικαιοσύνη Του στη ζωή μας.

«Μ' αυτό τον τρόπο ο κάθε αμαρτωλός πρέπει να έρχεται στο Χριστό. 'Ουχί εξ έργων δικαιοσύνης, τα οποία επράξαμεν ημείς, αλλά κατά το έλεος Αυτού έσωσεν ημάς.' (Τίτ. 3/γ' 5.) Όταν ο Σατανάς σου λέει ότι είσαι αμαρτωλός και δεν μπορείς να ευλογηθείς από το Θεό, πες του ότι ο Χριστός ήρθε σ' αυτό τον κόσμο για να σώσει τους αμαρτωλούς. Δεν έχουμε τίποτε για να συστήσουμε τον εαυτό μας στον Θεό. Αλλά η προσωρινή και η παντοτινή παράκλησή μας σ' Αυτόν είναι η εντελώς απελπιστική μας κατάσταση που καθιστά αναγκαία τη λυτρωτική Του δύναμη. Αποβάλλοντες όλη μας την αυτοεξάρτηση, μπορούμε να ατενίσουμε στο σταυρό του Γολγοθά και να πούμε: Αντίτιμο στο χέρι μου κανένα δεν κρατώ. Στο δικό Σου, Χριστέ, στηρίζομαι μονάχα το σταυρό.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 289.

Ο σίγουρος τρόπος για να ξέρουμε ότι έχουμε κληθεί «εκ του σκότους εις το θαυμαστόν αυτού φως» (Α' Πέτρ. 2/β' 9) είναι η συνειδητοποίηση του πόσο εξαρτώμενοι είμαστε από τον Χριστό, «όστις εγενήθη εις ημάς σοφία από Θεού, δικαιοσύνη τε και αγιασμός και απολύτρωσις» (Α' Κορ. 1/α' 30).

ΣΚΕΨΗ: Τι σκέφτεστε όταν αισθάνεστε αποθαρρυμένοι από τις πράξεις και το χαρακτήρα σας; Πώς αντιμετωπίζετε αυτές τις σκέψεις; Πώς μπορείτε να μετατρέψετε αυτές τις στιγμές σε πνευματικό σας όφελος;

Δευτέρα 7 Μαρτίου

«ΟΥΧΙ ΠΛΕΟΝ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ»

Διαβάστε Α' Πέτρ. 4/δ' 1-7. Γιατί είναι σημαντικές οι επιλογές που κάνουμε για τον τρόπο ζωής μας; Πώς μπορούν να επηρεάσουν την ετοιμότητά μας όσον αφορά την επιστροφή του Χριστού;

.....

.....

Ο Πέτρος λέει πως οι πιστοί έχουν ήδη περάσει μεγάλο μέρος της ζωής τους «εν ταις επιθυμίαις των ανθρώπων» (Α' Πέτρ. 4/δ' 2,3). Όμως τώρα έχουν αλλάξει και θεωρούνται «παράξενοι» που δεν ακολουθούν το πλήθος, και σχολιάζονται αρνητικά (Α' Πέτρ. 4/δ' 4). Ο Σατανάς θα χρησιμοποιήσει ακόμη και παλιούς φίλους για να μας αποθαρρύνει στην πορεία μας με τον Θεό. Ο Πέτρος ενθαρρύνει τους πιστούς να μην επηρεαστούν από τις επιθέσεις τους, διότι «θέλουσιν αποδώσει λόγον εις Εκείνον», τον μοναδικό Κριτή (Α' Πέτρ. 4/δ' 5). Δεν υπάρχει κανένας λόγος να νοιάζονται οι πιστοί για το τι σκέφτονται οι άλλοι γι' αυτούς.

Το σημείο αυτό είναι πολύ σημαντικό. Πόσοι άνθρωποι υποχώρησαν στις πιέσεις άλλων και δεν στάθηκαν σ' αυτό που πραγματικά πιστεύανε; Αυτό είναι ιδιαίτερα δύσκολο στους νέους που αγωνίζονται με την πίεση των γύρω τους. Αντί να ανησυχούμε εάν θα γίνουμε αποδεκτοί από τους άλλους και να συμμορφωνόμαστε με τις επιλογές, τις απαιτήσεις και τις προσδοκίες τους για εμάς, ο Πέτρος μας προτρέπει να είμαστε ευγενικοί και να αγαπάμε τους γύρω μας (Α' Πέτρ. 4/δ' 8,9).

Αυτό δεν είναι ένα επιπρόσθετο καθήκον για εμάς. Αντιθέτως, είναι ο πιο σημαντικός τρόπος αλληλεπίδρασής μας με τους ανθρώπους. Ίσως γι' αυτό ο Πέτρος λέει «αγρυπνείτε εις τας προσευχάς» (Α' Πέτρ. 4/δ' 7), επειδή ο Θεός ξέρει ότι μερικές φορές μπορεί να είμαστε πιο πρόθυμοι να δείξουμε αγάπη και καλοσύνη στους γύρω μας. Πρέπει να προσευχόμαστε γι' αυτούς αλλά και να ζητάμε από τον Θεό να μας βοηθήσει να ευαισθητοποιηθούμε στις ανάγκες τους. Από τη στιγμή που είμαστε «βασίλειον ιεράτευμα, έθνος άγιον», καλούμαστε να τους επηρεάσουμε προς το καλό και να μην επηρεαστούμε εμείς από το κακό. Το τραγικό με το Ισραήλ ήταν ότι δεν ήταν καλή επιρροή στα έθνη, και επηρεάστηκαν εκείνοι από το κακό.

ΣΚΕΨΗ: Τι είδους πιέσεις αντιμετωπίζουμε από τους γύρω μας; Πώς μπορούμε να αντισταθούμε; Πώς μπορούμε σ' αυτές τις περιπτώσεις να νικήσουμε το κακό, με καλό; (Ρωμ. 12/ιβ' 21)

Τρίτη 8 Μαρτίου

«ΕΧΟΜΕΝ ΒΕΒΑΙΟΤΕΡΟΝ ΤΟΝ ΠΡΟΦΗΤΙΚΟΝ ΛΟΓΟΝ»

Διαβάστε Β' Πέτρ. 1/α' 16-21. Τι λέει για την προφητεία που είναι τόσο σημαντικό;

.....
.....
.....

Ο Πέτρος κάνει αναφορά σε γεγονότα στα οποία ήταν παρών – την μεταμόρφωση του Ιησού (Β' Πέτρ. 1/α' 18) και την εκπλήρωση των προφητειών όσον αφορά τον Ιησού (Β' Πέτρ. 1/α' 19) – και τα οποία τον επηρέασαν βαθιά. Δίνει ιδιαίτερη έμφαση στις προφητείες. Αυτό μπορεί να σχετίζεται με την προσωπική του «αποτυχία» ως μαθητής. Πόσες φορές ο Πέτρος αγνόησε τα όσα του είπε ο Ιησούς, επειδή θεωρούσε ότι τα γνώριζε ήδη; Πόσες φορές ο Ιησούς μίλησε για όλα όσα επρόκειτο να του συμβούν από τους ιερείς στην Ιερουσαλήμ, και όταν όλα τελικά αυτά συνέβησαν ο Πέτρος βρέθηκε απροετοίμαστος; Πιθανόν η πιο οδυνηρή από όλες αυτές τις «αποτυχίες» ήταν όταν ο Ιησούς προειδοποίησε τον Πέτρο ότι θα Τον αρνίονταν. Ο Πέτρος ήταν απόλυτα βέβαιος πως αυτό δεν επρόκειτο να συμβεί. Όταν όμως συνέβη, ήταν η χειρότερη εμπειρία της ζωής του.

Πιθανόν γι' αυτό ο Πέτρος καθιστά ξεκάθαρο το πώς είναι οι πραγματικοί ακόλουθοι του Ιησού. Προτρέπει να αποφεύγουν «την εν τω κόσμω υπάρχουσαν διά της επιθυμίας διαφθοράν» (Β' Πέτρ. 1/α' 4), και να αυξηθούν στις αρετές που χαρακτηρίζουν τον Χριστιανικό τρόπο ζωής: πίστη, αρετή, γνώση, εγκράτεια, υπομονή, ευσέβεια, φιλαδελφία, και αγάπη (Β' Πέτρ. 1/α' 5-8). Το ένα συμπληρώνει το άλλο και όλα μαζί διαμορφώνουν την απόλυτη ενότητα. Ο Παύλος αναφέρεται σ' αυτές τις αρετές ως «καρπό» του Αγίου Πνεύματος και όχι καρπούς (Γαλ. 5/ε' 22,23), επειδή μαζί συνιστούν μία ενότητα που δεν μπορεί να διαχωριστεί.

Ο Πέτρος αναφέρει πως οι πιστοί θα μείνουν σταθεροί εάν αυτές οι αρετές γίνουν μέρος της ζωής τους, και ζητάει από αυτούς να κάνουν «βεβαίαν την κλήσιν και την εκλογήν» τους (Β' Πέτρ. 1/α' 10). Να θυμάστε πως ο Πέτρος απευθύνει την επιστολή του σε Χριστιανούς που έχουν εδραιωθεί στην πίστη. Πουθενά δεν υπαινίσσεται πως αυτή η συμπεριφορά θα μας οδηγήσει στον ουρανό. Απλώς αντιπαραβάλλει τη συμπεριφορά του κόσμου και των πιστών, και προσκαλεί τους Χριστιανούς να επικεντρωθούν στο καλό και όχι στο κακό.

Τετάρτη 9 Μαρτίου

«ΕΜΠΑΙΚΤΑΙ»

Διαβάστε Β' Πέτρ. 3/γ' 3-7. Σε ποιο γεγονός του παρελθόντος αναφέρεται ο Πέτρος το οποίο θα μας βοηθήσει να αντιμετωπίσουμε τα ζητήματα του παρόντος και του μέλλοντος;

.....

.....

Η μάχη μεταξύ φωτός και σκότους, μεταξύ των ακολούθων του Ιησού και του Διαβόλου, κλιμακώνεται. Ο Διάβολος, σαν πεινασμένο και εξαγριωμένο λιοντάρι ψάχνει για θήραμα (Α' Πέτρ. 5/ε' 8). Με «λογικά» επιχειρήματα (Β' Πέτρ. 3/γ' 3,4), οι εμπαικτές χλευάζουν τους πιστούς. Ο Πέτρος λέει πως αυτό που τους κινητοποιεί είναι η επιθυμία τους να διατηρήσουν τα πάθη και τον τρόπο ζωής τους (Β' Πέτρ. 3/γ' 3 δείτε επίσης Ιούδα 18). Η δικαιολογία τους είναι πως ο Ιησούς δεν πρόκειται να έρθει ξανά, γιατί όλα παραμένουν ως έχουν.

Ωστόσο, ο Ιησούς υποσχέθηκε: «Πάλιν έρχομαι» (Ιωάν. 14/ιδ' 1-3). Οι χλευαστές λένε: «Πού είναι η υπόσχεσις της παρουσίας αυτού;» (Β' Πέτρ. 3/γ' 4). Αυτό μας θυμίζει την Εδέμ όπου ο Θεός είχε πει: «Από δε του ξύλου της γνώσεως του καλού και του κακού, δεν θέλεις φάγει απ' αυτού, διότι καθ' ην ημέραν φάγης απ' αυτού, θέλεις εξάπαντος αποθάνει» (Γέν. 2/β' 17). Ωστόσο, ο Σατανάς, μέσω του φιδιού, είπε: «Δεν θέλετε βεβαίως αποθάνει» (Γέν. 3/γ' 4). Εδώ βλέπουμε διάφορες φωνές – και όχι μία φωνή όπως στην Εδέμ – να αντικρούουν ανοιχτά τον Λόγο του Θεού. Και ο Πέτρος μας προειδοποιεί γι' αυτήν την πλάνη. Κάθε φορά που θα ακούμε κάποιον να χλευάζει την ιδέα της επιστροφής του Ιησού, να θυμόμαστε ότι αποτελεί εκπλήρωση της προφητείας.

Παρότι ο πλανήτης μας μαρτυρά την ολοκληρωτική καταστροφή από τον Κατακλυσμό, οι χλευαστές δεν θέλουν να το δουν. Δεν θέλουν να παραδεχτούν πως οι προσωπικές τους επιλογές έχουν κάποια σχέση με τον Θεό. Επίσης, δεν θέλουν να πιστέψουν πως, όπως ο Θεός έφερε τον Κατακλυσμό, έτσι, έχει φυλαγμένη φωτιά για την ολοκληρωτική καταστροφή της γης την ημέρα της κρίσης (Β' Πέτρ. 3/γ' 5-7). Η εσφαλμένη τους ελπίδα είναι ότι η φύση θα συνεχίσει να υπάρχει όπως πάντα.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορούμε, με το πέρασμα των χρόνων, να παραμένουμε στην υπόσχεση της Δευτέρας Παρουσίας; Γιατί είναι σημαντικό το να παραμείνουμε σταθεροί;

Πέμπτη 10 Μαρτίου

ΣΠΕΥΔΕΙ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

Μπορεί ο χρόνος αναμονής για τη Δευτέρα Παρουσία σε εμάς να μοιάζει δίχως τέλος, για τον Θεό όμως ο χρόνος μετράει διαφορετικά. «Παρά Κυρίω μία ημέρα είναι ως χίλια έτη, και χίλια έτη ως ημέρα μία» (Β' Πέτρ. 3/γ' 8). Στην Αγία Γραφή βλέπουμε το τέλος να είναι πάντοτε κοντά, είτε αναφέρεται ως ημέρα του Κυρίου στην Παλαιά Διαθήκη, είτε ως επιστροφή του Χριστού στην Καινή Διαθήκη.

Διαβάστε Β' Πέτρ. 3/γ' 8-14. Ποια είναι η μακροπρόθεσμη ελπίδα που μας δίνεται; Δείτε επίσης Δαν. 2/β' 34, 35, 44.

.....
Στις προφητείες βλέπουμε πως υπάρχει όριο στο κακό που επιτρέπει ο Θεός να συμβεί, αλλά και στο πόσο ο Κύριος μακροθυμεί. Μέσα από τις προφητείες, ο Θεός φανερώνει τον τρόπο με τον οποίο θα δώσει τέλος στην αμαρτία και στη θλίψη, και θα αποκαταστήσει τη γη στην αρχική της τελειότητα. Το πώς βλέπουμε το τέλος όλων των πραγμάτων επηρεάζει τον τρόπο με τον οποίο ζούμε τώρα (Β' Πέτρ. 3/γ' 12). Εάν αρνούμαστε την ιδέα ότι ο Θεός επεμβαίνει στον κόσμο μας, τότε θα καταλήξουμε χλευαστές. Εάν από την άλλη, πιστεύουμε σε έναν Θεό ελέους που επεμβαίνει για να καθαρίσει τη διαφθορά και την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που υπάρχει γύρω μας, τότε θα προσμένουμε με πεποίθηση, «νέους ουρανούς και νέαν γην... εν οijs δικαιοσύνη κατοικεί» (εδ. 13).

Ο Πέτρος μας ενθαρρύνει να βρεθούμε «άσπιλοι και αμώμητοι» μπροστά στο Θεό (Β' Πέτρ. 3/γ' 14). Ο Πέτρος δεν προωθεί τη σωτηρία εξ έργων, αντιθέτως γράφει ότι μόνο «νομίζετε σωτηρίαν την μακροθυμίαν του Κυρίου ημών» (εδ. 15).

Στόχος μας είναι να είμαστε άμεπτοι. Ο Ιώβ χαρακτηρίστηκε άμεπτος επειδή ήταν «φοβούμενος τον Θεόν, και απεχόμενος από κακού» (Ιώβ 1/α' 1). Μ' αυτόν τον τρόπο ο Χριστός θα μας παρουσιάσει στον Πατέρα (Α' Κορ. 1/α' 8, Κολ. 1/α' 22, Α' Θεσ. 3/γ' 13, 5/ε' 23). Να είμαστε άμεπτοι! Έτσι έπρεπε να ήταν το αρνί που θα θυσιαζόταν (Έξ. 12/ιβ' 5, Λευιτ. 1/α' 3), έτσι ήταν ο Ιησούς (Εβρ. 9/θ' 14, Α' Πέτρ. 1/α' 19), και έτσι παρουσιάζει ο Χριστός την εκκλησία στον Πατέρα (Εφεσ. 5/ε' 27).

ΣΚΕΨΗ: Στην προσπάθειά μας να νικήσουμε την αμαρτία, να αυξηθούμε σε πίστη, να αποφύγουμε το κακό και να ζούμε μία «άμεπτη» ζωή, γιατί πρέπει πάντοτε να στηριζόμαστε στη δικαιοσύνη του Ιησού που μας δίνεται μέσω πίστης; Τι γίνεται όταν στρέφουμε το βλέμμα μας από αυτήν την υπόσχεση;

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

Ο Πέτρος προειδοποίησε πως οι χλευαστές θα λένε, «τα πάντα διαμένουσιν ούτως απ' αρχής της κτίσεως» (Β' Πέτρ. 3/γ' 4). Αυτό δεν πρέπει να μας εκπλήσσει, τα ίδια λόγια ειπώθηκαν και πριν τον κατακλυσμό. «Καθώς περνούσε ο καιρός χωρίς καμιά αισθητή μεταβολή στη φύση, οι άνθρωποι, των οποίων η καρδιά έτρεμε από φόβο, άρχισαν να ξεθαρρεύουν. Νόμιζαν, όπως πολλοί νομίζουν σήμερα, ότι η φύση είναι ανώτερη από το Θεό της φύσης και ότι οι φυσικοί νόμοι είναι τόσο σταθεροί, πού ούτε ο ίδιος ο Θεός μπορούσε να τους αλλάξει. Σκεπτόμενοι πως αν το άγγελμα του Νώε ήταν σωστό, τότε η φύση θα εξέκλινε από την τροχιά της, παρουσίαζαν το άγγελμα αυτό στη σκέψη των ανθρώπων σαν παραπλανητικό, σαν μια μεγάλη απάτη... Ισχυρίζονταν ότι αν υπήρχε δόση αλήθειας σε αυτά που έλεγε ο Νώε, τότε οι σοφοί, οι συνετοί, οι μεγάλοι άνθρωποι του κόσμου θα καταλάβαιναν την υπόθεση αυτή.» Ε. Χουάιτ, Π.Π. σ. 78,79.

Και σήμερα, «οι μεγάλοι άνθρωποι του κόσμου» λένε παρόμοια πράγματα: οι φυσικοί νόμοι είναι αμετάβλητοι και όλα παραμένουν ως έχουν. Υπό μία έννοια αυτό διδάσκει η θεωρία της εξέλιξης: η ζωή προήλθε από φυσικές διαδικασίες που εξελίσσονται μέσα από τη λειτουργία των φυσικών νόμων που μία μέρα η επιστήμη θα είναι σε θέση να μας εξηγήσει πλήρως, χωρίς την βοήθεια του Θεϊκού στοιχείου. Οι «μεγάλοι άνθρωποι του κόσμου» έκαναν λάθος την εποχή του κατακλυσμού, το ίδιο και σήμερα. Γι' αυτό ο Παύλος έγραψε, «Διότι η σοφία του κόσμου τούτου είναι μωρία παρά τω Θεώ» (Α' Κορ. 3/γ' 19).

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Παρά τους λόγους που είχε ο Πέτρος να πιστεύει στον Ιησού, έδωσε έμφαση στο «βεβαιότερον τον προφητικόν λόγον». Γιατί η προφητεία έχει τόσο μεγάλη σημασία; Πώς επικύρωναν οι προφητείες ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας, κατά την πρώτη έλευσή Του; Τι ελπίδα μας δίνουν για τη Δευτέρα Παρουσία; Εάν δεν υπήρχαν οι προφητείες, πώς θα ξέραμε για τη Δευτέρα Παρουσία;
2. Συνήθως σκεφτόμαστε τις πιέσεις των νέων από τους γύρω. Αυτό ωστόσο δεν είναι σωστό μιας και όλοι θέλουμε να αρέσουμε και να γίνουμε αποδεκτοί από το περιβάλλον μας. Άλλωστε έχουμε περισσότερες ελπίδες να μας ακούσουν εάν μας συμπαθήσουν, έτσι δεν είναι; Πώς μπορούμε να προσέξουμε να μη συμβιβάσουμε τις αρχές μας στην προσπάθειά μας να αρέσουμε στους άλλους; Γιατί οι συμβιβασμοί είναι πιο εύκολο, από όσο νομίζουμε, να γίνουν;